

Cauza Stan împotriva profesorului universitar Dan Pavel

În vara anului 2003, Editura Polirom și Fundația liberală Horia Rusu au lansat volumul “<Nu putem reuși decât împreună>, O istorie analitică a Convenției Democratice, 1989-2000”, tipărit la editura amintită, avându-i ca autori pe profesorul universitar Dan Pavel și Iulia Huiu.

Volumul relua acuzațiile pe care fostul președinte al României Emil Constantinescu mi le adusesese cu nici un an mai înainte în cartea sa de „memorii”, anume că aș fi fost un agent pregătit să distrug din interior Alianța Civică (din care făcusem timp de zece ani parte, la vârf), precum și coaliția guvernamentală în cadrul căreia avusesem calitatea de șef al Departamentului de Control al Guvernului. Cartea lui Dan Pavel și a Iuliei Huiu îmi aducea o acuzație în plus, aceea că aș fi determinat sinuciderea „persoanei care făcea curat la Alianța Civică” (Gigi) și că acest lucru ar fi reieșit din scrisoarea lăsată pe persoana în cauză înaintea gestului tragic – astfel cum un „important personaj” le-a relatat autorilor volumului (din contextul capitolului respectiv rezultă aproape cu certitudine că „importantul personaj” era de fapt fostul președinte Constantinescu, cândva fost și el unul dintre liderii Alianței Civice). Mai multe despre Gigi și gestul său pot fi văzute începând cu pagina 10 a acestui material.

Deși îi era bine cunoscut faptul că cel puțin o parte din acuzele ce mi se aduceau, în legătură cu care avusesem posibilitatea să-mi probez mai concret nevinovăția (mai ales cea privind sinuciderea persoanei de la AC), colegul meu de birou de la acea dată (de la APADOR-CH), profesorul universitar Gabriel Andreescu - absolut surprinzător în raport cu toată atitudinea din toți anii de până atunci - s-a raliat imediat, printr-un articol din iunie 2003 (în revista Observator cultural), gravelor suspiciuni răspândite de Dan Pavel. În vara lui 2014, avea să se afle că din 2003 Gabriel Andreescu se recăsătorise cu Daniela Ghițescu, fostă agentă a Securității la Ambasada Olandei la București.

Date fiind acuzațiile foarte grave care mi se aduceau, m-am adresat Justiției. Pe timpul procesului, calomnii mele nu au putut să probeze niciuna din afirmațiile făcute. Cu totul întâmplător, la scurt timp de la sinuciderea persoanei de la Alianța Civică, mi-a parvenit o copie a scrisorii sale, care nu conținea nici cea mai vagă afirmație în sensul susținerilor calomnii mele.

Cu toate acestea, instanța Judecătorei Sectorului 1 (**judecătoarea Simona Cîrnaru**) nu a avut nicio problemă să-i achite pe autorii volumului iar pe mine să mă oblige la plata cheltuielilor de judecată. „Motivându-și” sentința, judecătoarea a susținut, între altele, că acuzațiile ce mi-au fost aduse nu ar fi fost de natură nici măcar să mă supună disprețului public. La fel, ea a susținut că acuza că eu aș fi determinat sinuciderea „persoanei care făcea curat la AC” nu s-ar fi „referit la o faptă determinată imputată părții vătămate, ci vizează opiniile persoanei” („importantul personaj”) „ale cărei afirmații au fost preluate”. Reprezentanta Ministerului Public, **procurorul Florentina Petrianu**, a cerut achitarea calomnii mele sub motiv că „pasajele” (calomniatoare) „nu sunt imputabile”. Cui și în ce fel „nu sunt imputabile” procurorul n-a mai spus – dar mai era oare nevoie să-și piardă un procuror timpul cu cineva suspect că a determinat sinuciderea unui om?

Recursul introdus la Tribunalul București (**judecătoarele Irina Strava, Gratiela Constantin și Viorica Lolea**) mi-a fost admis iar cei doi calomnii au fost obligați să-mi plătească „daune morale” în valoare de 10.000.000 de lei. Reprezentanta Ministerului Public, **procurorul Lili Oprea** a solicitat să-mi fie respins recursul.

Calomniile cu care am fost vizat, precum și modul evident corelat în care ele au fost lansate, indică un scenariu de discreditare bine gândit. Așa cum observase publicistul Doru Braia (e.g. Cotidianul, 30 iulie

2003, „O analiză perversă”), atacul de o gravitate excepțională al lui Dan Pavel (un om de bază al propagandei comuniste în rândurile studențimii) fusese foarte bine plasat în cuprinsul unei lucrări cu toate aparențele obiectivității presupuse de o „istorie analitică”, „politologică”, a Convenției Democratice din România. Dan Pavel și complicitățile săi urmăriseră să fie uitate pozițiile pe care eu le deținusem timp de un deceniu în cadrul Alianței Civice, tot ceea ce realizasem în cadrul acestei organizații, dar și în cadrul Convenției Democratice (contribuind în acest mod inclusiv la victoria în alegerile din 1996 a CDR și a președintelui Constantinescu). Scopul lor fusese de a mă discredita și de a împiedica astfel implicarea mea mai activă în viața publică iar pe termen lung numele meu să rămână legat de nu se știe ce manipulări oculte și vinovății de neșters vreodată.

Că atacurile lansate de Pavel și Constantinescu au fost concertate rezultă și din aceea că în cadrul celor două procese pe care le-am deschis fiecare s-a apărut inclusiv cu „argumentul” că lucruri asemănătoare scrisese despre mine și celălalt (pentru detalii privind procesul cu Emil Constantinescu se poate vedea, tot pe această pagină a site-ului, „Cauza Stan împotriva fostului președinte al României Emil Constantinescu”).

Reproduc mai jos Plângerea penală prin care i-am chemat în judecată pe Dan Pavel și Iulia Huiu, precum și alte două acte prin care, tot la nivelul instanței de fond, mi-am susținut acțiunea.

Pentru alte detalii relevante în legătură cu acest proces se poate vedea, tot pe această pagină de Documente/ Alte documente, „În dialog cu editorul Lumii libere (și câteva note alte acestuia)”.

Am deschis acest proces întrucât calomniile cu care am fost vizat au fost cuprinse într-o carte, și nu în vreun articol de presă – caz în care aș fi apelat exclusiv la dreptul la replică.

În sfârșit, ar mai fi de spus că atât Dan Pavel cât și Iulia Huiu erau personaje foarte apropiate cercurilor liberale din acei ani: Dan Pavel, publicist la ziarul Ziua al lui Dinu Patriciu, membru al Consiliului Consultativ al Fundației liberale Horia Rusu etc iar Iulia Huiu avea să devină consilieră personală a primului ministru Tăriceanu (ca și Doina Uricariu, căreia îi aparținea editura Universală la care fostul președinte Constantinescu și-a publicat volumul de „memorii”). Iulia Huiu a fost de asemenea Consilier de Stat al Președintelui României Klaus Iohannis.

Informații relevante în legătură cu acest proces și cu acuzele ce mi le-au adus detractorii mei pot fi găsite și în pagina de Biografie a acestui web-site, cu trimiterile de acolo făcute – inclusiv în articolul “Precizări la (încă) o mizerie”, în pagina de Publicistică 2010.

Relevant în același sens este și materialul “In dialog cu editorul Lumii libere (New York) - si scurte note ale acestuia (aprilie 2004)” din pagina de Documente/ Alte documente.

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul **VALERIAN STAN**, cu domiciliul în București (...), în calitate de parte vătămată, formulez prezenta

PLÂNGERE PENALĂ

împotriva

(1) lui **DAN PAVEL**, lector universitar la Facultatea de Științe Politice a Universității București, cu sediul în București (...) și a

(2) *IULIEI HUIU*, masterandă a Facultății de Științe Politice a Universității București, cu sediul în București (...)

solicitandu-va ca prin hotararea ce veti pronunta, sa dispuneti:

I. condamnarea lui DAN PAVEL și a IULIEI HUIU pentru savarsirea infractiunii de calomnie, prevazuta si pedepsita de art 206 Cod penal;

II. obligarea, in solidar, a lui DAN PAVEL si a IULIEI HUIU, la plata unor daune morale in suma de 100 de milioane de lei;

III. publicarea in presa – intr-un cotidian de larga circulatie - si anexarea la fiecare exemplar al cartii aflat in bibliotecile publice a dispozitivului horararii pe care o veti pronunta, pe cheltuiala paratului, sub sanctiunea platii de daune cominatorii in suma de 1 milion de lei pentru fiecare zi de intarziere;

IV. obligarea, in solidar, a lui DAN PAVEL si a IULIEI HUIU la plata cheltuielilor de judecată.

MOTIVELE ACTIUNII :

I. IN FAPT:

La data de **17 iunie 2003**, la sediul Asociatiei 21 Decembrie 1989 din **Bucuresti, str Batistei nr 24 A, Sectorul 1**, Editura “Polirom” și Fundația liberală “Horia Rusu” au lansat volumul “<Nu putem reuși decât împreună>, **O istorie analitică a Convenției Democratice, 1989-2000**”, tipărit la editura amintită, avandu-i ca autori pe Dan Pavel si Iulia Huiu (*anexa 1*).

In cartea lor, autorii au făcut, în ce mă privește, **două referiri** prin care consider ca m-au calomniat grav si mi-au cauzat prejudicii morale.

- PRIMA REFERIRE - fila 338 și 339 din carte (anexa 1):

Vorbind despre activitatea mea ca șef al Departamentului de control al Guvernului Ciorbea, autorii afirmă că **eu aș fi dus o „campanie” împotriva „partenerului de coaliție (PD)”** și că **„motivațiile acestei campanii au fost dictate de interese obscure”**. „Mai multe mărturii ale unora dintre cei intervievați”, scriu autorii, „au sugerat că proveniența sa” (a lui Valerian Stan - nota mea) „din rândurile CADA, un grup de militari în spatele căruia se afla o anumită parte a fostei Securități, mai precis contrainformațiile militare, departament care ar fi avut un rol nefast și în timpul evenimentelor din decembrie 1989, îl face susceptibil de a fi fost folosit de aceste structuri pentru a provoca fracturi în interiorul coaliției”. În continuare, autorii sugerează că **eu aș fi „continuat să fiu agent acoperit” și după 1989.**

În susținerea „ipotezei” că prin „campania” mea „împotriva partenerului de coaliție (PD)” aș fi urmărit „provocarea de fracturi în interiorul coaliției”, autorii suțin că, așa cum „ne-a declarat o personalitate ce a deținut o importantă funcție de decizie în perioada guvernării de coaliție și ne-au confirmat și alte surse, **Stan primise drept sarcină prioritară din partea primului ministru verificarea activității Corpului de Control al fostului prim ministru, Nicolae Văcăroiu**”. Autorii explică respectiva sarcină pe care eu aș fi primit-o de la primul ministru Ciorbea prin aceea că: „Sub conducerea lui Ion Honcescu, Corpul de Control al fostului premier începuse în perioada preelectorală (este vorba de alegerile din 1996) o operațiune politică de demolare a frunțașilor opoziției. În loc să verifice modul în care Honcescu și Corpul de Control al guvernului Văcăroiu utilizaseră în scop politic atribuțiile și resursele care le stăteau la dispoziție pentru compromiterea adversarilor, Stan, dimpotrivă, s-a folosit de actele Corpului de Control condus de Honcescu pentru un atac extrem de grav împotriva liderilor PD, Petre Roman, Traian Băsescu etc”.

Cu privire la aceste afirmații calomnioase, arăt următoarele:

În cele opt luni în care am îndeplinit funcția de șef al Departamentului de control al Guvernului (DCG) activitatea mea a fost riguros conformă cu reglementările legale privind organizarea, funcționarea și atribuțiile instituției. Am acceptat funcția de șef al DCG, la propunerea primului ministru Victor Ciorbea (la data aceea eram vicepreședinte al Alianței Civice), sperând să fiu util în „lupta împotriva corupției”, pe care Guvernul și-o asumase ca pe **un obiectiv foarte important al Programului de guvernare**. Citez din *Programul de guvernare*, astfel cum a fost votat de Parlament și publicat în Monitorul Oficial nr 342 din 12 decembrie 1996 (*anexa 2*): „**Guvernul va declanșa un război total împotriva tuturor funcționarilor corupți, precum și împotriva corupției care se manifestă la cel mai înalt nivel**”.

Faptul că Guvernul și coaliția majoritară au abdicat practic complet de la acest important obiectiv explică cel mai bine felul drastic în care partidele din coaliție au fost sancționate la alegerile din 2000 (principalul partid al coaliției, PNTCD, nu a mai reușit nici măcar să intre în Parlament). Analizele sociologice (un exemplu, în *anexa 3*) au arătat în mod clar că cea mai mare dezamăgire produsă de guvernarea CDR - Emil Constantinescu a fost cea legată de promisiunile privind „combaterea corupției”. Faptul acesta este și una din primele explicații ale situației grave în care s-a ajuns astăzi, când România este „evaluată” ca una dintre cele mai corupte țări din lume. Pentru că în privința acestei argumente sunt de notorietate nu voi mai evoca decât cel mai recent raport al organizației Transparency International, potrivit căruia „România pierde anual miliarde de dolari din cauza corupției” (ziarul „Ziua” din 23 ianuarie 2003 – *anexa 4*). Despre situația gravă a corupției din România au vorbit și vorbesc constant, în termenii cei mai critici posibili, analizele Uniunii Europene, ale Băncii Mondiale precum și cei mai înalți oficiali ai NATO, Departamentului de Stat al Statelor Unite etc etc.

Verificarile pe care le-am dispus si supravegheat au vizat cateva din cazurile cele mai cunoscute de coruptie si incalcare a legii: folosirea de catre inalti demnitari publici a pozitiiilor lor pentru a-si atribui terenuri si locuinte din fondul de stat (foarte cunoscutul „**dosar Apartamentul**”), utilizarea abuziva a unor sume de ordinul milioanei de dolari, din fondurile falimentatei banci „**Bancorex**”, neregulile din „**dosarul flotei maritime comerciale**”, neregulile din cadrul a **doua regii de protocol** de sub autoritatea Guvernului, neregulile privind gestionarea fondurilor provenite din „**publicitate**” la **Televiziunea publica**, neregulile de la **Secretariatul de stat pentru problemele revolutionarilor**, neregulile in gestionarea **fondului „Libertatea”**, neregulile in operatiunile de ranfluare a **navei esuate „Rostok”**, nereguli in activitatea **Ministerului de Interne** etc

In doua din cazurile verificate - „Apartamentul” si „flota” - DCG a constatat implicarea si unor lideri ai PD (Traian Basescu, Petre Roman etc, in primul caz, si Traian Basescu, in cel de-al doilea).

Cu privire la continuarea unor verificari pe care DCG le-a facut si pe timpul Guvernului Vacaroiu, arat ca in cazurile in care au aparut elemente si date noi, inclusiv referitoare la texte de lege neavute in vedere in solutionarea anterioara a unor dosare ale DCG, asa cum s-a intamplat si in dosarul “Apartamentul”, am dispus transmiterea acestor elemente si date Parchetului pentru a fi avute in vedere in solutionarea temeinica si legala a cauzelor cu care fusese sesizat. In dosarul amintit, Parchetul General adoptase solutii, contestabile legal, intrucat nu avusese in vedere – din necunoastere, cum aveam sa constat - existenta unor acte normative sau decizii de indrumare ale instantei judecatoresti supreme, esentiale in rezolvarea temeinica si legala a cauzelor cu care fusese investit (unul din exemple este cel al Hotararii de Guvern nr 140/1990 privind metodologia adoptarii hotararilor de Guvern). In plus, in acest dosar am decis, in acord cu competentele pe care le aveam, extinderea verificarilor si in alte cazuri in care demnitarii cumparasera sau primisera spre folosinta locuinte din “fondul de protocol” al statului, cu nerespectarea legilor in vigoare.

Astfel, **Departamentul a facut verificari, a constatat nereguli (consemnate in rapoartele sale facute publice) si a propus masurile care se impuneau, inclusiv in cazurile fostului presedinte al Romaniei Ion Iliescu, fostului ministru de Interne (PDSR) Doru Ioan Taracila, fostilor directori ai SRI, SIE si SPP, apartinand administratiei PDSR – Virgil Magureanu, Ioan Talpes, respectiv Dumitru Iliescu. Toti acesti demnitari nu apartineau PD. Deranjat de constatarile DCG cu privire la neregulile in cumpararea locuintei din fondul „protocolului de stat”, fostul presedinte Ion Iliescu m-a atacat public foarte dur, etichetandu-ma drept autor al unui comportament „magaresc”, „marlanesc” atragand atentia ca „Nici Ceausescu nu a indraznit sa-mi ia casa” (ziarele „Libertatea” din 30 ianuarie 1997 si „Adevarul” din 21 februarie 1997 - *anexa 5*).**

Din informatiile pe care le-am mai avut dupa plecarea de la DCG, stiu ca Parchetul a facut cercetari si in cazul a trei inalti demnitari ai PDSR in legatura cu care DCG a facut verificari - Şerban Mihailescu (**nava „Rostok”**), Viorel Hrebenciuc (**fondurile de la**

Bancorex) si Constantin Bebe Ivanovici (activitatea de la **Secretariatul de stat pentru revoluționari**).

Prin nici una din actiunile de control nu am urmarit sa avantajez sau sa dezavantajez o formatiune politica sau alta, un om politic sau altul. Nepolitizarea actului de control a fost una din grijile prioritare pe care le-am avut ca responsabil al DCG (impartialitatea DCG pe timpul mandatului meu, inclusiv sub aspect politic, a fost prima dintre explicatiile aprecierilor practic unanime de care institutia pe care am condus- o si eu personal ne-am bucurat din partea presei, a analistilor si comentatorilor politici, a destui dintre intelectualii prezenti in viata publica din Romania).

Precizez ca **este neadevarata sustinerea potrivit careia primul ministru Victor Ciorbea mi-ar fi dat ca „sarcina prioritara” sa verific activitatea Corpului de Control al fostului prim ministru Nicolae Vacaroiu”, pentru ca acesta ar fi organizat „o operatiune politica de demolare a fruntasilor opozitiei” (cum se arata in lucrarea incriminata).** Ca in practic toate afirmatiile calomnioase pe care le face la adresa mea, Dan Pavel sustine ca stie de „sarcina prioritara” pe care as fi primit-o de la o persoana (al carei nume nu-l dezvaluie) care ar fi indeplinit o importanta responsabilitate guvernamentala in legislatura 1996- 2000. Fara ca astazi sa-i mai reprosez destituirea mea din pozitia de sef al DCG, am considerat si consider ca primul ministru a gresit prin aceasta decizie. In acelasi timp, am spus mereu, si o repet si aici, fostul prim ministru nu mi-a dat absolut niciodata „sarcini” (nici „prioritare”, si nici altfel) care macar sa sugereze o motivatie politica. De altfel, din cauze care astazi nu mai au prea multa importanta, comunicarea dintre mine si fostul prim ministru a fost mai mult decat precara (in cele sapte luni cat am lucrat „impreuna” primul ministru a avut timp sa ma intalneasca, pentru scurt timp de fiecare data, de circa trei sau patru ori, dintre care o data atunci cand mi-a comunicat decizia de a ma destitui).. **In plus de aceasta arat ca daca cineva, oricine, mi-ar fi dat o asemenea „sarcina” - cu evidenta „tinta” politica - as fi refuzat in mod categoric sa o execut si as fi mers pana la renuntarea la pozitia pe care o ocupam.**

Faptul ca nu am urmarit nici o „campanie impotriva liderilor PD” rezulta si din imprejurarea ca raportul DCG din dosarul “Apartamentul” (*anexa 5.1*), a vizat peste 50 de demnitari si alte persoane publice, dintre care *numai 4 apartineau PD*, in timp ce partidului in opozitie la acea data, **PDSR, ii apartineau 16 persoane**, intre care si liderii cei mai importanti ai partidului – Ion Iliescu, Adrian Nastase, Oliviu Gherman, Viorel Hrebenciuc, Doru Ioan Taracila. In raport erau de asemenea nominalizati demnitari apartinand si celorlalte partide facand parte, asemeni PD, din Guvern – PNL, PNTCD si UDMR, fara ca partidele respective sa protesteze in vreun fel si sa ceara indepartarea mea, asa cum au facut-o unii lideri ai PD. In raportul „Apartamentul” a fost consemnat inclusiv faptul ca prin aprobarea data de primul ministru caruia ii eram subordonat, Victor Ciorbea, directorului SRI Virgil Magureanu i-a fost repartizata, nejustificat, incepand cu 1 iunie 1997, o locuinta din „fondul de protocol”.

In toti anii de dupa 1989 in care m-am aflat in pozitii publice - la Guvern, in cadrul Aliantei Civice, al Comitetului Helsinki Roman, in cea de comentator politic in presa scrisa - am actionat cu toata buna credinta si competenta de care am fost

capabil. Nimeni nu mi-a determinat vreodata in vreun fel deciziile si comportamentul public, nici platindu-ma, nici santajandu-ma, si in nici vreun alt fel. Daca pe timpul procesului se va aprecia necesar, voi proba ca nici chiar membrii familiei mele nu au intervenit in optiunile si deciziile mele, chiar daca destule dintre ele i-au afectat intr-o masura considerabila.

In anii de dupa 1989 nu am avut alte optiuni sau angajamente politice decat cele asumate in mod public. **Nu am fost agent al Securitatii si nu am colaborat cu vreun serviciu secret, nici inainte si nici dupa 1989.** Dimpotriva, pana in 1989, din cauza convingerilor mele politice, a faptului ca fratele meu era preot iar parintii mei fusesera „chiaburi” (în fapt niște țărani doar cu ceva mai puțin săraci decât cei mai mulți dintre țăranii unui sat foarte sărac din județul Bacău), am avut de suportat numeroase persecutii. Si parintii si bunicii mei, mai ales ei, au avut de suferit pentru ca au fost “chiaburi”. Nu am putut sa urmez, ca ofiter, nici Academia militara, si nici Facultatea de istorie - filosofie (spre deosebire de Dan Pavel care facea lucrul acesta in chiar acei ani). Unul din promotorii politicii de cadre comuniste, cu care am avut de-a face in incercarea de a intra la Facultate, a fost d-na Zoe Petre, profesoara si apropiata a lui Dan Pavel, fost si actual principal consilier al fostului presedinte al Romaniei Emil Constantinescu.

Din cauza opiniilor si comentariilor mele anticomuniste si a refuzului categoric si constant cu care am raspuns insistentelor unor ofiteri de contrainformatii militare de a colabora in activitati de politie politica, am fost urmarit multi ani la rand de Securitate. Ca am fost urmarit de Securitate stiu chiar de la doi fosti colegi ofiteri si de la un vecin, care dupa 1989 mi-au marturisit ca au dat rapoarte Securitatii despre opiniile si comentariile mele politice. **In vara anului 1986, comandatul unitatii din care faceam parte (un regiment mecanizat din Bucuresti) m-a acuzat public de „atitudine dusmanoasa fata de conducerea Partidului” si ca „stim bine asta si noi, si organele care trebuie sa stie” (de fata au fost 4 sau 5 cadre din conducerea unitatii, intre care in mod sigur loctiitorii pentru tehnica si pentru servicii).** Dupa adoptarea Legii deconspirarii Securitatii ca politie politica, in luna aprilie 2000, dupa o regula stabilita in cadrul Aliantei Civice, in a carei conducere ma aflam, am facut declaratia ceruta prin Lege, autentificata in fata notarului public, ca nu am fost agent sau colaborator al Securitatii (anexa 6).**[Notă ulterioară Valerian Stan: Anexez și la finalul acestui material Declarația autentificată din data de 3 aprilie 2000, făcută în conformitate cu articolele 2, 3 și 5 din Legea nr 187/1999.]** Inainte de 1989 nu mi-a fost permis sa ies din tara nici macar pentru o zi, si nici macar in vreo tara din blocul comunist.

Cand, mai ales in a doua parte a anului 1989, au inceput sa apara semne ca Ceausescu si sistemul lui ar putea sa nu fie, totusi, eterni, comentariile mele politice au fost mai deschise si mai incurajatoare pentru cei cu care discutam. La data de 22 noiembrie 1989, anterior intalnirii de la Malta a presedintilor Bush si Gorbaciov, am trimis Ambasadei SUA la Bucuresti o scrisoare in care rugam ca romanii sa fie sprijiniti sa se elibereze de dictatura ceausista (semnasem scrisoarea cu „Un grup de militari din Armata romana - 45.19.55”). Pe timpul „evenimentelor” de la Timisoara, in noaptea de 19/20 decembrie 1989, am impartit, impreuna cu un coleg ofiter, cateva zeci de manifeste, chemand la solidaritate cu Timisoara,

în blocuri din strazile apropiate detasamentului militar de construcții de locuințe din care faceam parte (Bd Lacul Tei, Bd Ghica Tei, Str Inginerilor etc).

Ca unul care a cunoscut chiar și pe propria-i piele raul făcut de Securitate în anii comunismului societății românești și Armatei române, am pledat constant pentru deconspirarea și îndepărtarea agenților și colaboratorilor Securității din instituțiile publice, inclusiv prin articolele pe care le-am publicat în presă începând din 1990 și până astăzi. Atasez câteva din zecile de articole publicate în anii despre care vorbesc (anexa 6.1).

Cu privire la „proveniența mea din CADA” și la susținerea ca în spatele acestui Comitet ar fi stat „contrainformațiile militare, departament care ar fi avut un rol nefast și în timpul evenimentelor din decembrie 1989”, precizez următoarele:

Comitetul de Acțiune pentru Democratizarea Armatei (CADA) s-a constituit, ca o acțiune a mai multor ofițeri ai Armatei, în zilele ulterioare celei de 13 februarie 1990, zi în care a fost dat publicității Apelul către președintele Consiliului Provizoriu de Uniune Națională (Apelul a fost publicat în ziarul „România liberă” din 14 februarie 1990 - anexa 7). Împreună cu un număr de ofițeri și subofițeri din unitatea militară în care mă aflam (un detașament de construcții de locuințe civile în București) am intenționat să ne alăturăm grupului CADA. Lucrul acesta nu s-a întâmplat mai ales din două motive:

1) printre dezideratele CADA nu se aflau și cele cu privire la „decomunizarea” Armatei, în sensul trecerii foștilor activiști comuniști în funcții inaccesibile deciziilor importante și îndepărtării din Armată a ofițerilor care au aparținut Direcției a IV-a de contrainformații militare.

1) aveam informații că unii dintre ofițerii CADA sunt apropiați ai generalului Victor Stănculescu, implicat în reprimarea revoluției de la Timișoara, și că sub pretextul cererii numirii la conducerea Armatei a unui ministru civil (cerere cuprinsă în Apelul din 13 februarie) ofițerii respectivi urmăreau să-l susțină pe general să acceadă în poziția de ministru al Apărării; lucrul acesta s-a și întâmplat peste puțin timp (ulterior, în anul 1999, generalul Stănculescu avea să fie găsit vinovat de Justiție pentru ordinele date la Timișoara și condamnat la 15 ani de închisoare).

În condițiile acestor rezerve, împreună cu colegii amintiți am constituit, în luna martie 1990, „Acțiunea pentru Dreptate Militară” (ADM). După repetate refuzuri și stratageme obstructioniste, și numai după unele apariții în presa scrisă civilă, oficiosul Ministerului Apărării Naționale, „Armata poporului” (nr 17/aprilie 1990 – anexa 8) a publicat documentul „programatic” al ADM, din care reproduc două „revendicări”: punctul 6 - „**trecerea în rezervă a ofițerilor de contrainformații compromiși prin ignobilele misiuni îndeplinite împotriva personalului Armatei**”; - „încadrarea pe funcții minime, inaccesibile deciziilor importante, a ofițerilor absolvenți ai facultăților politice și care în cel puțin ultimii cinci ani au îndeplinit funcții de activiști de partid”.

Dat fiind faptul că destule din dezideratele celor două „mișcări” erau identice sau destul de asemănătoare și pentru că solidaritatea celor care militau pentru depolitizarea și

modernizarea Armatei si pentru clarificarea responsabilităților generalilor implicați în reprimarea revoluției din decembrie 1989 era foarte necesară, ADM și CADA au acționat deseori împreună (unul din mai multele exemple este Comunicatul comun al celor două mișcări publicat în **ziarul „România liberă” din 8 noiembrie 1990 - anexa 9**). În același timp, au fost cazuri în care ADM și-a exprimat public dezacordul față de unele acțiuni ori luări de poziție ale CADA (un exemplu este Comunicatul ADM publicat în **ziarul „România liberă” din 18 ianuarie 1991 – anexa 10**).

ADM și CADA au fuzionat la data de **12 noiembrie 1990**, cu numai cinci zile înainte ca eu și trei sau patru alți ofiteri din CADA să fim trecuți în rezervă (unii dintre ei au fost reactivați ulterior). Fuziunea s-a produs mai ales din nevoia unei solidarități care să împiedice o măsură încă și mai în forța a conducerii țării și armatei. Insa **chiar și după fuziune, ADM a continuat să-și pastreze identitatea și chiar să se declare public în dezacord cu unele din deciziile și atitudinile CADA sau ale unor ofiteri ai săi, privind chestiuni în divergență încă de la începutul existenței celor două mișcări (anexa 10)**.

Nu știu încă „în spatele CADA au stat contrainformațiile militare”, așa cum susțin autorii cărții, fără a încerca nici aici să facă cea mai mică dovadă. Personal, nu am o nici o dovadă, nici într-un sens, nici în altul (pot doar să spun că impresia mea, că unul care am fost “în mijlocul evenimentelor”, este că ipoteza autorilor cărții este greșită). Singura dovadă pe care o am, și pe care am evocat-o aici, este că **ADM - pe care am inițiat-o și coordonat-o până la data trecerii mele în rezervă, din această cauză - a militat constant pentru îndepărtarea din Armată a ofițerilor de contrainformații militare. „Aceste structuri” nu m-au „folosit”, deci, așa cum mă calomniază în mod iresponsabil Dan Pavel și Iulia Huiu, „pentru a provoca fracturi în interiorul coaliției”**. Că la data trecerii mele în rezervă aveam calitatea de membru al ADM, rezulta inclusiv dintr-un comunicat al Ministerului Aparării Naționale, publicat în **ziarul „Libertatea” din 11 februarie 1997 (anexa 11)**; comunicatul este inexact, însă, atunci când menționează că nu mi-ar fi fost imputat și refuzul de a comanda o subunitate pregătită să intervină, „la nevoie”, cu ocazia mitingului Alianței Civice din 15 noiembrie 1990.

Nu au existat acțiuni destabilizatoare, antidemocratice sau urmărind să „fractureze vreo coaliție” la care să fi participat CADA sau vreun ofiter al sau în numele CADA. În cazul ADM, sunt absolut sigur că așa ceva nu s-a întâmplat. Apolitismul, respectarea legalității și a regulilor vieții militare au fost criterii asumate încă de la constituire. Redau un pasaj din **primul document public al ADM** (publicat în ziarul **„România liberă” din 19 aprilie 1990 – anexa 12**): „**Ne exprimăm totodată convingerea că acțiunea noastră poate fi încununată de succes numai în condițiile respectării stricte a ordinii și disciplinei militare, în afara oricăror manifestări anarhice destabilizatoare**”.

Pentru că am activat în ADM și împreună cu ofițerii din CADA, la data de 17 noiembrie 1990 am fost îndepărtat din Armată. La aproximativ jumătate de an după trecerea în rezervă, am fost anchetat timp de mai multe luni de Procuratura militară, în

legatura cu activitatea in cadrul ADM si alaturi de ofiterii din CADA (procurorul care s-a ocupat de dosarul meu, Mircea Aron, primise ordin in sensul acesta de la unii generali din conducerea Armatei; in cele din urma procurorul m-a gasit nevinovat). Pentru că in perspectiva anuntului miting al Aliantei Civice din 15 noiembrie 1990, batalionul de infanterie din care faceam parte urma sa organizeze o formatie care sa intervina „la nevoie”, am solicitat comandantului unitatii (nr 01046 Bucuresti) sa nu ma desemneze sa conduc, asa cum se intentiona, o asemenea subunitate. Solicitarea am facut-o in scris si a avut **numarul de inregistrare CR 205 din 5 noiembrie 1990**. Pe timpul cat am facut parte din ADM, am fost anchetat in mai multe randuri de inalti responsabili militari - la 27 august 1990, de gl Lucian Culda, „asistat” de col Vasilescu din cadrul Directiei de cadre si invatamant, in urma aparitiei in ziarul „Romania libera” din 22 august 1990 a unui text al ADM; la 26 septembrie 1990 - de lt col Vladimir Lucinski, seful contraspionajului militar al Armatei 1 („serviciu” care „inlocuise” birourile de contrainformatii), pentru un comunicat comun al CADA si ADM aparut in ziarul „Romania libera” din 25 septembrie 1990. La raportul ministrului Apararii, generalul Stanculescu, am fost chemat de doua ori. O data, la 22 iunie 1990, insotit de generalul Polivanov, comandantul Armatei 1, ocazie cu care ministrul a vorbit despre intentia sa de a fi “un garant al procesului innoitor din Armata”, dar mi-a si cerut sa incetez sa mai activez in ADM si sa tin legatura cu fostii mei colegi, si mi-a atras atentia ca poate sa intervina sa-mi fie schimbat numarul de telefon (peste patru zile lucrul acesta s-a intamplat). A doua chemare la ordinul ministrului a fost in 9 noiembrie 1990 (am fost insotit de generalul Polivanov si lt col Mircea Muresan), generalul Stanculescu amenintandu-ma cu indepartarea din Armata.

Dan Pavel imi atribuie o vinovatie foarte grava, aceea ca m-am folosit de pozitia in care am fost desemnat de primul ministru si de Guvern tocmai impotriva lor si a unui interes pe cat de legitim pe atat de important pentru orice echipa guvernamentala – unitatea si stabilitatea coalitiei de guvernare. A sabota cu premeditare un Guvern caruia ii apartii folosindu-te de pozitia pe care acel Guvern ti-a incredintat-o este o fapta precis determinata, foarte grava si care atrage, in modul cel mai justificat, oprobiul public. In cartea sa, Dan Pavel sustine ca eu as fi sabotat propriul Guvern nu din neglijenta, din exces de zel sau din incompetenta, ci cu premeditare, cu intentia cea mai directa si cu cea mai mare rea credinta.

Aceste afirmatii sunt intr-un contrast flagrant cu practic tot ceea ce s-a scris in zeci de articole si s-a afirmat in zeci de emisiuni de radio si TV cu privire la activitatea mea la DCG. In absolut nici unul din aceste locuri, nimeni nu mi-a adus acuzatia pe care mi-a adus-o Dan Pavel. Dimpotriva, in practic toate aceste articole si emisiuni, activitatea mea a fost apreciata, de cele mai multe ori in termeni foarte elogiosi, de care nu stiu ca dupa 1989 sa se mai fi bucurat un alt demnitar sau functionar public (in timp ce primul ministru, Guvernul in exercitiu in acea perioada, PD, PNTCD si fostul presedinte Constantinescu au fost criticati sever pentru decizia de demitere a mea).

- A DOUA REFERIRE - filele 340 – 341:

Invocand „relatarile unui important personaj”, a carui identitate n-o dezvaluie, autorii sustin ca **din cauza faptului ca liderii Aliantei Civice nu au dat curs avertismentelor sale cu privire la faptul ca eu as fi „lucrat pentru Serviciul Roman de Informatii, pentru UM 0215 [unitatea de informatii a Ministerului de Interne - nota mea] sau contrainformatiile militare”, “persoana care facea curat” la Alianta Civica s-a sinucis.** “Importantul personaj” - care, din contextul sustinerilor autorilor de la paginile 340 – 341 din lucrarea in discutie, este un fost lider al Aliantei Civice, care timp de patru ani a ocupat una din functiile cele mai inalte in stat – ar mai fi spus ca **cel care s-a sinucis ar fi lasat o scrisoare ca o „dovada de care noi aveam nevoie, ca el se va sacrifica, pentru ca, daca nu il vom da afara pe Valerian Stan, atunci el avea sa ne faca mult mai mult rau mai tarziu”.**

In legatura cu aceste afirmatii, calomniatoare si ele, arat urmatoarele:

Autorii, care au preluat si reprodus afirmatiile amintite mai sus, ale „importantului personaj”, invocat de acestia sub acoperirea anonimatului, amesteca adevarul cu jumatatile de adevar si cu neadevarul cel mai patent pentru a ma calomnia in modul cel mai grav cu putinta. Este adevarat ca la Alianta Civica facea curatenie (la modul propriu) si a fost util in multe din chestiunile administrative ale AC, o persoana purtand numele de Gheorghe Gavrilescu. („Importantul personaj” il numeste Gica Buldozeristul, desi toata lumea il stia de Gigi, si retine ca era buldozerist, desi noi toti stiam ca a fost macaragiu). **Este adevarat ca, intretinuta sau nu, suspiciunea ca unul sau altul dintre colegi ar fi fost „securist” a fost un timp aproape generalizata la AC (dar lucrul acesta se intampla si in alte organizatii, in partidele „democratice”, in presa etc).** Ca unul care in primii ani ai AC m-am ocupat de organizarea structurilor judetene si centrale ale AC, stiu ce consecinte grave a avut acest fapt. Un caz pe care nu am sa pot sa-l uit este acela al unuia dintre cei mai utili oameni din structurile centrale ale AC, care a renuntat sa mai activeze din cauza unei singure si simple acuzatii - nedovedita niciodata in vreun fel. Din cauze tinand probabil mai ales de firea sa, Gheorghe Gavrilescu era „suspiciosul de serviciu”, de ale carui banuieli - stiu bine pentru ca imi era destul de apropiat - nu scapase aproape nimeni (asa cum, din pacate, nici el nu scapase de suspiciunile altora, dupa cum reiese chiar din ultima lui scrisoare).

Este adevarat ca in scrisoarea sa ultima (a carei fotocopia o depun ca *anexa 16*) **Gigi facea unele reprosuri unor persoane** (4 la numar), cu nume prea putin cunoscute publicului - 2 din conducere, iar 2 din administratie [*Notă ulterioară Valerian Stan: Acuzele erau, de exemplu, că, înainte de 1989, o persoană sau alta fusese membră de partid, a lucrat la TAROM sau fusese contabil șef – persoane care la rândul lor, cum rezulta din scrisoare, l-ar fi acuzat pe Gigi că fusese „securist”; cu privire la persoana lui Gigi și la gestul său tragic se poate vedea și ferparul Alianței Civice, publicat inclusiv în Agenda Alianței Civice nr 11 din*

aprilie 1994, Agendă care poate fi găsită tot pe această pagină de Documente a web-site-lui, în secțiunea Alte documente, în cuprinsul materialului “De la Alianța Civică: istoric, documente, activitate (II)”.] Scrisoarea lui Gigi nu a fost făcută publică - conducerea de atunci a AC a decis astfel, iar eu cred că a procedat corect - întrucât **reproșurile făcute** de Gigi celor patru erau **nejustificate și nedrepte. Precizez că numele meu nu se afla printre cele patru din scrisoarea lui Gigi.** Spun aceasta nu ca să fac dovada că nu am „lucrat la DIA” etc etc, ci pentru a arăta că „importantul personaj” și autorii cărții consemnează un neadevar cu intenția evidentă de a mă calomnia. **Relatarea „importantului personaj” se încheie astfel: „Nu îmi dau seama dacă Stan poate dormi cu conștiința împăcată, dar dacă totul e adevărat?”.** Este evident că o asemenea formulare vrea să sugereze că **Stan are pe conștiință sinuciderea lui Gheorghe Gavrilescu**. De aceea, consider că **dacă pe timpul procesului autorii (sau „importantul personaj”) nu vor putea să probeze vinovăția mea în gestul nefericit al lui Gheorghe Gavrilescu, instanța are obligația să-i sancționeze cu toată severitatea.**

Mai precizez că **în cadrul Alianței Civice am activat timp de aproape zece ani, imediat după plecarea din Armată, și am ocupat, succesiv, poziții organizatorice și de conducere, inclusiv, pentru un mandat de șase luni, pe aceea de președinte al organizației. În toți acei ani, activitatea și comportamentul meu au fost apreciate constant în termenii cei mai favorabili.**

Acuzația, complet lipsită de temei, pe care mi-o aduc Dan Pavel și Iulia Huiu, aceea că aș putea să am pe conștiința moartea lui Gheorghe Gavrilescu este de o gravitate ieșită din comun. Lucrul acesta ar fi fost valabil, din punctul meu de vedere, inclusiv în ipoteza în care în scrisoarea sa ultimă Gheorghe Gavrilescu ar fi găsit că este cazul să-mi reproșeze ceva. **Notă ulterioară: la finalul acestui material pun prima din cele trei pagini ale scrisorii lui Gigi. Repet, scrisoarea aduce acuzații cu totul nefondate unui număr de patru persoane (între care nu mă aflu) persoane ale căror nume erau deloc cunoscute public (D.I.-contabil, R.E.-casieră, P.C.-jurist), respectiv prea puțin cunoscut public (C.D., membră a conducerii A.C.). Gigi pretindea că cei patru (cu care el se afla în relații personale proaste) nu ar fi meritat să facă parte din A.C. din cauza trecutului lor din anii anteriori revoluției (contabil-șef, profesoară/ contabilă la TAROM, jurist, muzeograf), și, riziabil, că ei, oameni cu un asemenea statut, ar fi „furat revoluția română”.**

***Dacă prin calomniile sale Dan Pavel nu m-ar fi obligat să vorbesc despre aceste lucruri, probabil că nu aș fi făcut-o niciodată (iar dacă o fac acum o fac fără să-mi arog merite pentru comportamentul meu sau pentru a-i acuza pe cei care mi-au făcut rău, indiferent dacă au vrut să-mi facă rău sau dacă sistemul cărui aparțineau i-a obligat la asta). De asemenea, este departe de mine intenția de a-mi aroga vreun drept de a judeca eu pe cineva. Totuși, pentru a contura evoluția autorului principal al volumului - „document” în domeniul convingerilor profesate în public, apare utilă o retrospectivă asupra activității sale publicistice. Deși foarte tânăr (născut la 30 iulie 1958) Dan Pavel a făcut o carieră strălucită ca propagandist comunist și al UTC/UASCR. Dan Pavel a publicat timp de mulți ani la rând, în presa ideologică comunistă, zeci de articole servind în modul cel mai eficient propagandei totalitare comuniste și care au otrăvit milioane de conștiințe aparținând generației sale.

Asa zisă “revista” a UASCR, „Viata studentească”, a publicat ani la rând **apologia zeloasă pe care Dan Pavel a făcut-o ideologiei comuniste, Partidului Comunist Român și, mai ales, lui Ceaușescu.** Reproduc două pasaje din zecile de articole publicate de Dan Pavel numai într-un singur an, 1987: **“Participarea la activitatea revoluționară din**

cadrul asociatiilor studentilor comunisti inseamna un efort sistematic de realizare a unei temeinice pregatiri politico-ideologice a studentilor. Formarea omului nou, constructor constient al noii societati, este un proces ce capata valente precise, pe care tovarasul Nicolae Ceausescu le-a subliniat si de aceasta data cu pregnanta (*“Viata studenteasca” nr 48 din 2 decembrie 1987*); **“Sta in puterea si caracterul tineretului revolutionar, a eroicului nostru popor, chezasia vibrantelor chemari adresate de catre secretarul general al partidului, tovarasul Nicolae Ceausescu, de la inalta tribuna a democratiei de partid, intregii natiuni de a face totul pentru inflorirea multilaterala a patriei, pentru triumful cauzei socialismului si comunismului in tara noastra”** (*“Viata studenteasca” nr 51 din 23 decembrie 1987*). **Cu nici o luna inainte de caderea lui Ceausescu, Dan Pavel a fost “responsabil de numar” al uneia din editiile cele mai deșănțate tiparite in presa propagandei comuniste - nr 48 din 29 noiembrie 1989 al “Vietii studentesti”, dedicat realegerii lui Ceausescu la Congresul XIV al PCR. Cine urmareste arhiva multianuala a „Vietii studentesti” observa ca Dan Pavel a fost de multe ori “editorialistul” sau “responsabilul de numar” in momentele cele mai importante din viata PCR – Congrese, Conferinte nationale, Plenare ale CC al PCR etc. In chiar zilele din decembrie 1989 in care Timisoara (inclusiv tinerii si studentii ei) fusese inabusita in sange de regimul criminal al lui Ceausescu, in “Viata studenteasca” se putea citi, in 20 decembrie 1989, pe mai multe pagini, despre “minunatele conditii de munca si viata oferite de partidul si statul nostru pentru ca tanara generatie a patriei sa se poata manifesta plenar in realizarea maretelor obiective stabilite de Comitetul Politic Executiv al CC al PCR” (este vorba de forul in care, la cererea lui Ceausescu, se decisese reprimarea miscarilor revolutionare). Dan Pavel a fost, de asemenea, mai multi ani la rand, semnatarul paginii de „Ideologie politica” a „Vietii studentesti”. Mult mai putin rudimentare - mai subtile, deci - decat textele colegilor Dan Fruntelata, Neagu Udroi si ale multor alti “rinoceri” comunisti, textele lui Dan Pavel au fost cu atat mai nocive (exceptand cazurile in care se mai intampla ca Dan Pavel sa aiba o zi mai proasta si sa probeze „geniul” operei lui Marx, Engels si Lenin cu ideile lui Aristotel si cu citate din Ceausescu - „Viata romaneasca”, unul din numerele din vara anului 1984).**

Este de notorietate ca toti cei care inainte de 1990 publicau texte ideologice in presa de partid aveau, sub o forma sau alta, legaturi cu Securitatea. In acest sens, ma refer, cu titlu de exemplu, la concluzia istoricului (și fost cercetător în cadrul CNSAS) Mircea Stănescu potrivit căreia „Este de notorietate că cei care conduceau Uniunea Tineretului Communist aveau competențe decizionale asupra anumitor acțiuni ale Securității” (în „Revista Romana de Drepturile Omului”, nr 23/2003, pag 48).

Dan Pavel a fost și o portavoce a naționalismului comunist ceaușist. Un exemplu este implicarea sa în campania antimaghiară dusă de Ceaușescu în vara anului 1987 sub pretextul publicării la Budapesta a unei cărți care ar fi sugerat că “la stabilirea în Europa a ungarilor”, Transilvania a fost un teritoriu nelocuit. Textele publicate în acea perioadă de Dan Pavel, agitând pericolul reprezentat de “unele teorii cu caracter revanșard”, cum le-a numit, sunt un apogeu al naționalismului comunist și o instigare fățișă la șovinism și ură interetnică (“Viața studentească” din data de 29 iulie 1987”).

Mai ales prin înșelarea bunei credințe a celor din jurul său, Dan Pavel trece astăzi drept un campion al eforturilor pentru bună înțelegere și conviețuire interetnică (el este în prezent directorul biroului de la București al prestigioasei organizații americane Project on Ethnic Relations - PER).

Opinia mea, in raport cu aceasta evolutie a lui Dan Pavel, este ca pentru ceea ce au facut in anii totalitarismului comunist, oameni ca acesta nu au legitimitatea morala si politica necesara pentru a fi judecatori credibili ai ceea ce este bine si ce nu este bine in viata noastra publica. Faptul ca oameni cu trecutul lui Dan Pavel detin pozitii atat de importante in invatamantul universitar public este, in opinia mea, susceptibil sa facă deservicii formarii tinerilor, mai ales a celor care in deceniile viitoare vor fi prezenti, la varf, in viata politica a Romaniei. Dan Pavel este conferentiar universitar in cadrul Facultatii de Stiinte Politice a Universitatii Bucuresti iar, un alt exemplu, Vasile Secares, despre care presa scrie de mai multi ani ca a fost ofiter de Securitate, este rectorul Scolii Nationale de Stiinte Politice si Administrative (SNSPA). In ultimii ani, am avut mai multe semnalari credibile potrivit carora cadre universitare din cele doua institutii minimalizeaza in mod programatic rolul nefast al fostei Securitati si racoleaza studenti pentru Serviciul Roman de Informatii.

Dan Pavel este de multi ani salariatul, foarte bine platit, al “grupului de presa ZIUA” apartinand unuia dintre cei mai bogati “oameni de afaceri” din Romania (liberal) dar ale carui companii au de departe cele mai mari datorii la bugetul public dintre toate companiile si societatile din tara (publice si private) - peste 13 mii de miliarde de lei (circa 400 de milioane de dolari), conform datelor oficiale ale Ministerului de Finante, la data de 29 aprilie 2003. Notez ca in prezent salariul „mediu pe economie” este in Romania de circa 100 de dolari pe luna.

Singurul care mi-a mai adus acuzatii asemanatoare cu cele formulate de Dan Pavel si Iulia Huiu (si am indicii ca faptul acesta nu este deloc intamplator) este fostul presedinte Emil Constantinescu. Desi in cartea sa de memorii sustine ca la Alianța Civică si la Guvern am avut misiunea sa „distrug din interior, fiind leal stapanilor mei din exterior”, pe timpul audierilor in cadrul procesului pe care i l-am intentat, fostul presedinte nu a fost capabil sa produca decat niste argumente rizibile: ca afirmatiile sale ar fi fost doar „ganduri”, „impresii”, „consideratii politico-filosofice” si ca „stapanii din exterior” carora le-as fi fost „leal” ar fi putut fi „patronul ziarului la care scriu” (regretatul fruntas taranist Ion Ratiu, patronul ziarului „Cotidianul”). Personal cred ca nu este cu totul exclus ca atacul impotriva mea sa aiba legatura cu faptul ca in ultimii doi sau trei ani sunt solicitat tot mai insistent sa intru in viata politica. Atacul lui Dan Pavel survine, de exemplu, la nici trei luni de cand o publicatie cunoscuta a exilului romanesc - saptamanalul „Lumea libera”, editat la New York - a supus discutiei ideea ca eu sa candidez, in anul 2004, la Presedintia Romaniei (intr-un interviu solicitat de redactia respectiva am explicat, in luna februarie anul acesta, care sunt motivele pentru care, cel putin in acest moment, nu am de gand sa dau curs unei asemenea sugestii; in orice caz, motivele respective nu tin deloc de faptul ca as putea fi santajat in vreun fel de cineva, ca as avea complicitati sau ca nu as avea idei despre felul in care ar putea fi pusa la punct oligarhia politico-securista care face astazi atat de mult rau societatii romanesti).

Este stravezie imprejurarea ca si acest al doilea atac impotriva mea are legaturi cu fostul presedinte Emil Constantinescu si apropiatii sai – Dan Pavel este o persoana apropiata principalului consilier al fostului presedinte, Zoe Petre, iar Iulia Huiu este ruda cu fostul consilier presidential, al lui Emil Constantinescu, George Huiu.

Trebuie de asemenea subliniat faptul ca avocatii fostului presedinte au amanat foarte mult procesul pe care eu i l-am intentat acestuia, pana la lansarea cartii lui Dan Pavel si Iuliei Huiu (martorii fostului presedinte nu s-au prezentat in instanta la patru termene succesive, inclusiv la ultimul, din 20 iunie curent, termen la care, insa, respectivii avocati au depus fotocopii de pe carte lui Dan Pavel si Iuliei Huiu).

Spre deosebire de cele doua foarte recente atacuri la adresa mea, activitatea si comportamentul meu pe timpul cat am fost sef al DCG au fost aproape unanim apreciate pozitiv. Pentru exemplificare, atasez fotocopii de pe cateva asemenea articole aparute in presa centrala (*anexa 13*):

- “Romania libera” din 2.09.1997 si din 18.04.1997, editoriale ale directorului onorific **Octavian Paler**;
- “Romania Libera” din 3.09.1997, editorialul directorului **Petre Mihai Bacanu**;
- “Adevarul” din 2.09.1997, editorialul redactorului sef **Cristian Tudor Popescu** si “Romania Libera” din 9.09.1997, tableta scriitorului **Gheorghe Grigurcu**;
- revista “22” din 9 –15.09.1997, analistul politic **Gabriel Andreescu** si “Romania Libera” din 8.09.1997, editorialul lui **Bazil Stefan**;
- Revista “22” din 9 – 15.09.1997, analistul politic **Serban Orescu**;
- “Cotidianul” din 26.08.2001, tableta scriitorului **Gheorghe Grigurcu**;
- “Curentul” din 11.01.00, comentariul scriitorului **Stefan Augustin Doinas**;
- “Cronica Romana” din 29.08.1997, 22.09.1997 si 5.07.1997, editorialele directorului **Horia Alexandrescu**;
- “Romania Libera” din 5.07.1997 si 9.07.1997, editorialele **Roxanei Iordache**, respectiv **Anton Uncu**;
- “Cronica Romana” din 2.09.1997, comunicatul **Asociatiei Fostilor Detinuti Politici din Romania**;
- “Evenimentul Zilei” din 4.09.1997, articolul “Comisia de abuzuri a Senatului nu l-a ingenuncheat pe Valerian Stan”;
- “Romania Libera” din 1.04.1998, tableta scriitorului **Alex Stefanescu**;
- “Romania Libera” din 11.09.1997 si revista “22” din 16 – 22 septembrie 1997, tableta respectiv editorialul scriitoarei **Gabriela Adamesteanu**;
- Revista “22” nr 21/1998, comentariul ziaristului **Mircea Carp**;
- “Curentul” din 27.06.1999, comentariul ziaristului **Daniel Uncu**.

Acuza de a fi „provocat fracturi in interiorul coalitiei” careia ii apartineam, pe care Dan Pavel mi-o aduce in cartea sa, in mai 2003, este cu atat mai injusta cu cat insisi responsabili guvernamentali care au decis

demiterea mea din pozitia de sef al DCG si-au asumat-o ulterior, in mod public, ca pe o greseala. La putine saptamani de la decizia pe care a luat-o, sub presiunea ministrilor PD, primul ministru mi-a transmis regretul pentru hotararea sa, iar cateva luni mai tarziu, mi-a propus chiar “sa revin in echipa guvernamentala” (ziarul “Ziua” din 7.03.1998 – *anexa 14*). **Fostul prim ministru** a vorbit ulterior, in repetate randuri, in public, despre demiterea mea ca despre “**cea de-a doua mare greseala a mandatului sau de prim ministru**” si “**o foarte mare greseala, reprezentand prima cedare majora in fata santajului PD**” (ziarul “Cotidianul” din 4.08.1998 – *anexa 15*). In luna martie 2002, d-l *Traian Basescu, fostul ministru al Transporturilor* in Guvernul Ciorbea, unul dintre liderii PD care au cerut ultimativ demiterea mea, si-a asumat gestul ca pe o eroare. In cadrul emisiunii “Dan Diaconescu in direct” de la postul de *televiziune OTV, din ziua de 19 martie 2002*, fiind intrebat de realizatorul emisiunii daca este adevarat ca el si partidul sau au facut presiuni pentru indepartarea mea de la conducerea DCG, fostul ministru a raspuns afirmativ si *a asumat cele intamplate ca pe “un incident regretabil”* (depun la dosar transcrierea din emisiunea amintita - *anexa 15.1*).

Prin urmare, cei care au avut posibilitatea sa cunoasca cel mai bine evenimentele petrecute in urma cu sase ani (si care au avut si competenta legala sa decida in legatura cu ele) si-au asumat deja, demult si in mod public, destituirea mea in termenii mentionati. Cu toate acestea, Dan Pavel imi imputa nici mai mult nici mai putin ca m-as fi folosit de pozitia de la Guvern pentru a „provoca fracturi in interiorul coalitiei” aflata la guvernare, careia ii apartineam. In aceste conditii, consider ca acuzatiile care mi se aduc sunt nu numai injuste, dar vadesc si o totala rea credinta.

Consecintele calomniilor proferate de Dan Pavel si Iulia Huiu sunt si vor fi dintre cele mai grave, inclusiv prin aceea ca volumul - „document” - va ramane pentru totdeauna o lucrare de referinta a genului, care va fi parcursa cu un interes justificat si suficienta credibilitate de istorici, de intelectuali, de ziaristi, de generatii intregi de studenti etc.

Asa cum rezulta chiar din paginile cartii, in pregatirea acesteia Dan Pavel a stat de vorba cu o buna parte dintre cei la care a facut referiri. Eu sunt singurul caruia autorii ii aduc acuzatii atat de grave si caruia acestia nu i-au dat macar un telefon pentru a afla daca e adevarat sau nu ca are pe constiinta moartea unui om, daca e adevarat sau nu ca a urmarit sa „produca fracturi” in interiorul Guvernului caruia ii apartinea, etc. Faptul acesta releva o data in plus reaua credinta si premeditarea cu care autorii au procedat in ce ma priveste.

Trebuie de asemenea subliniat faptul ca, daca ar fi fost de buna credinta, autorii cartii aveau posibilitatea, potrivit Legii nr 187/1999 privind

deconspirarea Securitatii ca politie politica, sa se adreseze Consiliului National pentru Studirea Arhivelor Securitatii pentru a se informa daca eu am fost sau nu agent sau colaborator al Securitatii (eu am avut permanent calitatea de „analist politic”, calitate care le permitea autorilor sa obtina, oficial, aceste informatii despre mine).

Faptele lui Dan Pavel si ale Iuliei Huiu prezinta un pericol social care nu poate fi neglijat, si prin aceea ca aduc o serioasa atingere prestigiului si demnitatii unei persoane perceputa de public drept un reper moral, in contextul unei serioase deteriorari a climatului social general si a integritatii publice din societatea romaneasca. Intr-un asemenea caz, a aduce acuzatii atat de grave fara sa produci nici cea mai mica dovada este un fapt nu doar complet injust, lipsit de orice legitimitate, ci si nelegal, care denota o intentie calificata prin rea credinta (*nota avocatului partii vatamate*).

Atingerile aduse onoarei, reputatiei si imaginii mele publice, in urma editarii cartii care contine si afirmatiile incriminate, constau din afectarea considerabila a credibilitatii mele publice.

Afirmatiile din carte care ma privesc m-au supus – si ma vor supune si in continuare - in mod indubitabil, disprezului public.

II. IN DREPT:

Imi intemeiez actiunea pe dispozitiile **art 30 alin (6) si (8) din Constitutia Romaniei, art 998, 999, 1000 alin 3 si 1003 din Codul civil; art.54 din Decretul nr.31/1954.**

In dovedirea actiunii mele penale directe, inteleg sa ma folosesc de urmatoarele probe: - declaratiile partilor; - proba testimoniala cu doi martori (numarul acestora poate fi sporit, in raport cu necesitatile probatorii ale cauzei; - inscrisuri, in care sens anexas in copie xerox certificata pentru conformitate, un set de 42 (patruzecisidoua) inscrisuri – 57 (cincizecisisapte) file, in trei exemplare.

Depun prezenta actiune in trei exemplare.

Valerian Stan

Avocat Crangariu Eugenia

Baroul București

Cabinete Asociați Avocați "Crângariu & Drăgoi"

Calea Moșilor nr. 90, ap.3, sect.3, tel 3143977/fax 3132748, e mail avocati.csid@eudorra.ro

JUDECATORIA SECTORULUI 1 BUCURESTI

DOSAR PENAL NR. 8486/2003

PRONUNTARE AMANATA PENTRU DATA DE: 10.12.2003

Presedintele completului de judecata: Doamna Judecator SIMONA CIRNARU

P.9

12.09
12.09

CONCLUZII SCRISE

formulate de partea vatamata/civila Valerian Stan

In raport cu sustinerile partilor si cu probele administrate in cauza, solicitam instantei:

- sa ii condamne pe inculpatii Dan Pavel si Iulia Huiu pentru savarsirea infractiunii de calomnie, prevazuta si pedepsita de art. 206 Cod Penal,
- sa ii oblige pe inculpati, in solidar, la plata unor daune morale in cuantum de 100 de milioane de lei;
- sa ii oblige pe inculpati sa publice in presa – intr-un cotidian de larga circulatie - si sa anexeze la fiecare exemplar al cartii aflat in bibliotecile publice dispozitivul horararii pronuntate pe cheltuiala lor, sub sanctiunea platii de daune cominatorii in suma de 1 milion de lei pentru fiecare zi de intarziere;
- sa ii oblige pe inculpati, in solidar, la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de proces (*conform chitantei anexate*).

MOTIVEAREA SOLUTIEI PROPUSE:

In cartea lor, inculpatii au făcut două referiri prin care m-au calomniat grav si mi-au cauzat prejudicii morale.

Cele doua pasaje incriminate din cartea inculpatilor intrunesc elementele constitutive ale infractiunii de calomnie (**art. 206 Cod penal**) pentru urmatoarele motive (ne vom referi numai la aspectele care comporta dezbatere, in raport cu atitudinea procesuala si cu concluziile orale ale partilor facute in sedinta publica din 3.12.2003):

- LATURA OBIECTIVA:

Subsemnatului parte vatamata mi se imputa fapte determinate, care constau, asa cum rezulta din simpla lectura a pasajelor incriminate,

- 1. - in campania injusta, dictata de interese obscure, explicate prin folosirea mea de fosta Securitate pentru a provoca fracturi in interiorul coalitiei,** *campanie indreptata impotriva liderilor PD din timpul guvernarii aliantei dintre PD si Conventia Democratica, in cadrul careia m-as fi folosit de actele Corpului de Control condus de Honcescu pentru un atac extrem de grav, impotriva acestor lideri politici;*

„Mai multe mărturii ale unora dintre cei intervievați”, scriu autorii, „au sugerat că proveniența sa” (a lui Valerian Stan - nota mea) „din rândurile CADA, un grup de militari în spatele căruia se afla o anumită parte a fostei Securități, mai precis contrainformațiile militare, departament care ar fi avut un rol nefast și în timpul evenimentelor din decembrie 1989, îl face susceptibil de a fi fost folosit de aceste structuri pentru a provoca fracturi în interiorul coaliției”. În continuare, autorii sugerează că eu aș fi „continuat să fiu agent acoperit” și după 1989.

În susținerea „ipotezei” că prin „campania” mea „împotriva partenerului de coaliție (PD)” aș fi urmărit „provocarea de fracturi în interiorul coaliției”, autorii suțin că, așa cum „ne-a declarat o personalitate ce a deținut o importantă funcție de decizie în perioada guvernării de coaliție și ne-au confirmat și alte surse, **Stan primise drept sarcină prioritară din partea primului ministru verificarea activității Corpului de Control al fostului prim ministru, Nicolae Văcăroiu**”. Autorii explică respectiva sarcină pe care eu aș fi primit-o de la primul ministru Ciorbea prin aceea că: „Sub conducerea lui Ion Honcescu, Corpul de Control al fostului premier începuse în perioada preelectorală (este vorba de alegerile din 1996) o operațiune politică de demolare a fruntașilor opoziției. În loc să verifice modul în care Honcescu și Corpul de Control al guvernului Văcăroiu utilizaseră în scop politic atribuțiile și resursele care le stăteau la dispoziție pentru compromiterea adversarilor, Stan, dimpotrivă, s-a folosit de actele Corpului de Control condus de Honcescu pentru un atac extrem de grav împotriva liderilor PD, Petre Roman, Traian Băsescu etc”.

- 2. - in provocarea, implicita, a sinuciderii persoanei poreclita Gica Buldozeristul, care ar fi cerut inlaturarea mea din Alianta Civica, sub motivul ca as fi lucrat pentru Serviciul Roman de Informatii – UM 0215 (unitatea de informatii a Ministerului de Interne) sau contrainformatiile militare si ar fi fost refuzat de liderii Aliantei, ceea ce l-ar fi determinat sa isi puna capat zilelor.**

Invocand „relatarile unui important personaj”, a carui identitate n-o dezvaluie, autorii sustin ca **din cauza faptului ca liderii Aliantei Civice nu au dat curs**

avertismentelor sale cu privire la faptul ca eu as fi „lucrat pentru Serviciul Roman de Informatii, pentru UM 0215 [unitatea de informatii a Ministerului de Interne - nota mea] sau contrainformatiile militare”, „persoana care facea curat” la Alianta Civica s-a sinucis. “Importantul personaj” - care, din contextul sustinerilor autorilor de la paginile 340 – 341 din lucrarea in discutie, este un fost lider al Aliantei Civice, care timp de patru ani a ocupat una din functiile cele mai inalte in stat – ar mai fi spus ca **cel care s-a sinucis ar fi lasat o scrisoare ca o „dovada de care noi aveam nevoie, ca el se va sacrifica, pentru ca, daca nu il vom da afara pe Valerian Stan, atunci el avea sa ne faca mult mai mult rau mai tarziu”.**

Este de notorietate si se poate deduce inclusiv din informatiile prezentate in cartea care contine cele doua pasaje incriminate, in ce perioada subsemnatul Valerian Stan am fost seful Corpului de Control al Guvernului si in ce perioada – distincta – am indeplinit o serie de functii in conducerea Aliantei Civice.

Prin urmare, chiar daca nu se indica zilele saptamanii, orele, s.a.m.d., *determinarea in timp a faptelor este foarte bine realizata.* De altfel, legea (art.206 Cod. Penal) nu prevede in mod expres cerinta de a se indica in detalii datele de **individualizare temporala** a faptelor imputate, si noi nu putem adauga la lege.

De asemenea, **individualizarea in spatiu** a faptelor este certa si rezulta din continutul pasajelor incriminate, aratandu-se locul (teritoriul) unde ar fi fost savarsite acestea.

Se cunoaste fara indoiala unde se afla sediul Guvernului Romaniei, in care mi-am desfasurat activitatea ca Sef al Corpului de Control al Guvernului si unde se afla sediul Aliantei Civice, unde am indeplinit succesiv o serie de functii, pana la cea mai inalta, aceea de Presedinte.

Ceea ce mi se reproseaza in modul cel mai concret sunt **actiuni reprobabile, care, daca ar fi fost intr-adevar savarsite, m-ar expune la sanctiuni legale si, in cel mai bun caz, numai dispretului public.**

*** SUB NICI O FORMA ASEMENEA FAPTE BINE SI PRECIS DETERMINATE NU AR PUTEA FI PRIVITE CA „*JUDECATI DE VALOARE*”, PENTRU CA ELE NU SUNT **APRECIERI** ALE AUTORILOR (INCULPATII IN SPETA) CU PRIVIRE LA PERSOANA SI ACTIVITATEA MEA, CI CONSTAU IN RELATARILE AUTORILOR DESPRE ACTIUNILE MELE REPROBABILE SI PRELUAREA CA ATARE A RELATARILOR UNOR PERSOANE INTERVIEWATE DESPRE ACELEASI ACTIUNI REPROBABILE ALE MELE.

- LATURA SUBIECTIVA:

Pasajele incriminate fac parte dintr-o *carte semnata de ambii inculpati, in calitate de coautori, fara a exista o cat de mica mentiune ca acestia au contribuit in mod distinct si individual la adunarea materialului documentar si respectiv la elaborarea anumitor capitole.*

Din declaratiile coroborate ale inculpatilor reiese ca amandoi au stiut despre sursele folosite si despre informatiile date publicitatii, inclusiv in ceea ce ma priveste, si ca au cazut de acord sa nu dezvaluie identitatea surselor, deci imprejurarea ca Iulia Huiu nu ar fi contribuit la realizarea interviurilor – imprejurare nedovedita de altfel – nu are nici o relevanta sub aspectul existentei intentiei ambilor inculpati in publicarea afirmatiilor calomnioase.

Este vorba despre o lucrare scrisa de doua persoane cu studii universitare, care au pretins, asa cum rezulta chiar din titlul cartii, dar si din declaratiile coroborate ale inculpatilor si ale martorului Doru Braia Constantin, ca realizeaza „o istorie analitica a Conventiei Democratice, 1989 – 2000” (determinarea in timp apare inclusiv in titlu).

Prin urmare, intr-o asemenea lucrare, de „cercetare”, cum o califica in declaratiile lor inculpatii, trebuiau verificate sustinerile persoanelor intervievate si **trebuia, desigur, sa se discute si cu persoanele despre care s-a scris**, printre care ma numar si eu, **mai ales ca mie mi se aduc cele mai grave si mai precis conturate acuzatii, in comparatie cu celelalte persoane publice despre care s-a scris in carte.**

Pana si un ziarist are obligatia de a verifica, prin diligente proprii rezonabile, adevarul afirmatiilor „surselor” sale (persoanele de la care primeste informatii), deci cu atat mai mult un profesor universitar si o masteranda la Facultatea de Stiinte Politice a Universitatii Bucuresti, persoane care au elaborat o lucrare de cercetare in domeniul social – politic si istoric.

Prin faptul ca in mod deliberat cei doi inculpati au omis sa discute si cu mine, si sa verifice prin minime diligente credibilitatea informatiilor furnizate de persoanele intervievate, considerand, ambii, ca nu ar fi necesar, acestia au actionat **cu intentie directa, urmarind sa publice afirmatiile denigratoare la adresa mea, mai ales ca acestea au fost preluate si inserate in lucrare, fara a se exprima un cat de mic dubiu al autorilor privind veridicitatea lor**, ceea ce ar fi putut conduce la ideea unei obiectivitati in realizarea lucrarii.

Mai mult, o parte dintre afirmatiile calomnioase apartin chiar autorilor si ele accentueaza caracterul negativ, reprobabil, al actiunilor pe care se pretinde ca le-as fi intreprins, intarind sustinerile „surselor” (exemplificam prin afirmatia privitoare la „campania pornita de Valerian Stan impotriva liderilor PD” – fila 2 dosar/ pg.339 din carte).

- Daca instanta de judecata va aprecia ca cei doi inculpati nu au urmarit producerea rezultatului daunator al afirmatiilor calomnioase, ci doar au prevazut sau trebuiau sa prevada acest rezultat, urmeaza sa aiba in vedere imprejurarea ca **infractiunea de calomnie poate fi savarsita si cu intentie indirecta.**

Trebuie remarcata imprejurarea ca **cei doi coinculpati au refuzat sa dezvaluie identitatea surselor**, cu toate ca nu sunt ziaristi si chiar pentru ziaristi nu exista un temei legal al protejarii surselor, mai cu seama in situatia unui proces penal, in cadrul caruia instanta putea declara sedinta de judecata secreta, conform **art.290 Cod. Procedura penala**, deci se asigura confidentialitatea sub acest aspect si se administreaza o proba pertinenta si utila pentru aflarea adevarului in speta.

Nu mai putin, din carte rezulta ca Emil Constantinescu a fost unica persoana intervievata in ceea ce ma priveste, asa cum se deduce din coroborarea urmatoarelor argumente:

- calificarea „sursei” informatiilor cu privire la actiunile mele, ca fiind „*un important personaj*” – pg.340 (fila 3 dosar) si **„o personalitate ce a detinut o importanta functie de decizie in perioada guvernarii de coalitie”** – pg.339 (fila 2 dosar);

- mentiunea din subsolul aflat la **pagina 340 (fila 3 dosar)**, unde se arata „In interviul pentru acest volum, **fostul presedinte al Romaniei** ne-a spus ca pe vremea aceea a uitat de existenta lui Valerian Stan, ca era preocupat de chestiuni mult mai importante... fiind informat de catre premier de demiterea lui Stan, dupa consumarea faptului. El ne-a spus ca **orice membru CDR din Guvern, in frunte cu Victor Ciorbea, ar putea sa confirme ca lucrurile s-au petrecut astfel**”;

- declaratia in instanta a inculpatei Iulia Huiu in sensul ca ea cunoaste „**sursa**” informatiilor privitoare la mine, publicate in carte – deci **a existat o singura „sursa”, adica o singura persoana care a furnizat informatiile.**

Aceiasi concluzie se poate desprinde si din pretinsa transcriere - trunchiata, depusa la dosar - a „casetei audio” cuprinzand „interviul” luat acestuia. Unul din ele are o forta probanta deosebita:

„...a fost asa, si toti membrii Guvernului o stiu, deci puteti sa-i intrebati pe toti”.

Este relevanta in speta imprejurarea ca **unica sursa de informatii in ceea ce ma priveste a fost ex-presedintele Romaniei, Emil Constantinescu**, pentru ca acesta a scris la randul sau o carte „Timpul daramarii, timpul zidirii”, in care a facut afirmatii asemanatoare celor din lucrarea in discutie a inculpatilor, afirmatii la fel de insidioase si lipsite de o baza reala si documentara (**filele 95 – 98 dosar**).

Sub aspect strict procedural, extrasele din interviul luat „sursei” Emil Constantinescu, din care sunt scoase cuvinte sau propozitii intregi, chiar din afirmatiile care ma privesc pe mine, Valerian Stan, nu au nici o forta probanta si sunt o sfidare la adresa instantei de judecata si a justitiei.

Inculpatii au refuzat sa prezinte caseta audio cu inregistrarea interviului si au refuzat sa depuna o transcriere notariala a aceleiasi inregistrari, tocmai pentru a putea extrage, arbitrar, pasajele incomode. In acest fel, instanta de judecata a fost lipsita de orice posibilitate de a verifica „extrasele” prezentate sub aspectul conformitatii cu inregistrarea originala, iar mie mi s-a incalcat dreptul la aparare si dreptul la un proces echitabil, cu egalitatea armelor (**art.21 alin.3 si art.24 din Constitutia Romaniei, art.6 alin.1 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului**). **SOLICIT INLATURAREA ACESTEI PRETINSE „PROBE” DIN SOLUTIONAREA CAUZEI.**

LATURA CIVILA:

Sub acest aspect, in speta sunt intrunite elementele raspunderii civile delictuale (**art.998, 999 Cod. Civil**).

Afirmatiile facute de inculpati, indiferent de forma de vinovatie care va fi stabilita de catre instanta de judecata, mi-au produs un prejudiciu moral insemnat.

Prima referire la partea vatamata din cartea publicata de inculpati, sugereaza apartenenta partii vatamate la structurile fostei Securitati. Este de notorietate conotatia negativa a Securitatii, faptul ca apartenenta la acest sistem opresiv reprezinta o rusine si ca este o excelenta metoda de a denigra orice persoana. In acest fel, fara a aduce nici cea mai mica dovada in sprijinul celor afirmate, de altfel nici nu este posibil intrucat partea vatamata nu a colaborat niciodata cu Securitatea, onoarea si demnitatea partii vatamate au fost lezate.

Acuzatia, complet lipsita de temei, pe care o aduc Dan Pavel si Iulia Huiu, potrivit careia partea vatamata are pe constiinta moartea lui Gheorghe Gavrilescu (Gica buldozeristul) este de o gravitate iesita din comun. Din scrisoarea lui Gheorghe Gavrilescu, invocata de inculpati in cartea lor, rezulta in modul cel mai clar ca partea vatamata nu a avut absolut nici o legatura cu sinuciderea lui Gavrilescu.

Mai mult, pe timpul procesului inculpatii au negat in declaratiile lor ca ar crede in veridicitatea celor afirmate, ceea ce nu i-a impiedicat sa publice intocmai sustinerile calomnioase mai sus mentionate, fara a se detasa de ele. Astfel, fara nici un fel de temei, inculpatii au lovit in integritatea si demnitatea partii vatamate, fapta care i-a produs acesteia un prejudiciu incontestabil.

Faptele lui Dan Pavel si ale Iuliei Huiu prezinta un pericol social care nu poate fi neglijat si prin aceea ca aduc o serioasa atingere prestigiului si demnitatii unei persoane perceputa de public drept un reper moral, in contextul unei serioase deteriorari a climatului social general si a integritatii publice din societatea romaneasca. Intr-un asemenea caz, a aduce acuzatii atat de grave fara sa produci nici cea mai mica dovada este un fapt complet injust, lipsit de orice legitimitate, care denota o intentie calificata prin rea credinta.

Atingerile aduse onoarei, reputatiei si imaginii publice a partii vatamate, in urma editarii cartii care contine si afirmatiile incriminate, constau din afectarea considerabila a credibilitatii publice a acesteia. Afirmatiile din carte care privesc partea vatamata au supus-o, si o vor supune si in continuare - in mod indubitabil - dispretului public.

Trebuie subliniat ca din declaratiile ambilor martori audiati in sedinta publica a rezultat cu prisosinta afectarea demnitatii si a bunei reputatii a partii vatamate, prin aceea ca deja numeroase persoane si-au exprimat curiozitatea si indoiala cu privire la persoana sa, dupa citirea pasajelor incriminate, deci a disparut increderea acestora fata de Valerian Stan. Semnificativ este si prejudiciul afectiv suportat de partea vatamata, in legatura de cauzalitate cu afirmatiile calomnioase publicate de cei doi inculpati in lucrarea lor.

Insistentia cu care inculpatii au sugerat ca „imaginea publica” a lui Valerian Stan a ramas intacta denota tocmai faptul ca ei sunt constienti ca au lezat grav demnitatea si buna reputatie a acestuia. „Imaginea publica” este o ecuatie care

depinde nu numai de difuzarea informatiilor calomnioase ale celor doi inculpati, ci si de o multitudine de alti factori, iar „afectarea ei” se va putea vedea cel mai bine, de pilda, in momentul in care partea vatamata ar candida la o functie/demnitate publica, si nu se poate aprecia in abstract.

Prejudiciul creat de inculpati trebuie evaluat in raport cu metoda aleasa pentru raspandirea afirmatiilor calomnioase. Astfel, in conditiile in care afirmatiile calomnioase au fost publicate intr-o carte, deci pot ajunge foarte usor la cunostinta publicului si raman pentru mult timp impregnate in constiinta acestuia, inseamna ca raspunderea patrimoniala a inculpatilor urmeaza a fi angajata pentru un prejudiciu moral substantial.

De asemenea, o reparatie echitabila, in raport cu afirmatiile calomnioase, o reprezinta dezmintirea celor afirmate, astfel incat, partea vatamata sa repara cu imaginea avuta in ochii opiniei publice dinainte de publicarea cartii inculpatilor.

In mod ideal, ar trebui ca fiecare persoana a carei imagine despre partea vatamata a fost afectata prin publicarea cartii inculpatilor sa aiba posibilitatea reala, efectiva, de a afla despre dezmintirea afirmatiilor calomnioase, lucru posibil prin publicarea dispozitivului hotararii prezentei cauze atat intr-un cotidian de larga circulatie, cat si prin includerea acestuia intr-o erata care sa fie anexata tuturor exemplarelor cartii.

*** CONCLUZIE: SOLICITAM INSTANTEI DE JUDECATA SA CONSTATE CA CEI DOI INCULPATI AU INCALCAT ART.30 ALIN.6 DIN CONSTITUTIE, CA SI ART.10 ALIN.2 DIN CONVENTIA EUROPEANA A DREPTURILOR OMULUI, PENTRU CA AU DEPASIT LIMITELE LEGALE ALE LIBERTATII DE EXPRIMARE, CEEA CE ATRAGE RASPUNDEREA LOR, CONFORM ART.30 ALIN.8 DIN CONSTITUTIE, ART.206 COD. PENAL SI ART.998, 999, 1003 COD. CIVIL.

NOTA: NICI UNA DINTRE APARARILE INCULPATILOR CARE VIZEAZA „LIBERTATEA PRESEI” NU TREBUIE AVUTA IN VEDERE LA SOLUTIONAREA CAUZEI, PENTRU CA LUCRAREA LOR NU ESTE UN ARTICOL DE PRESA, CI O CARTE DE CERCETARE - „DOCUMENT” - CARE ARE PRESENTIA DE A PREZENTA ADEVARUL ISTORIC AL UNEI EPOCI.

Valerian Stan

V. Stan

Avocat Crangaru Eugenia

Baroul București

Cabinete Asociate Avocați "Crângariu & Drăgoi"

Calea Moșilor nr. 90, ap.3, sect.3, cod 704432 tel. 3143977/fax. 3132748, e-mail avocati.csid@eudorra.ro

JUDECATORIA SECTORULUI 1 BUCURESTI

COMPLETUL 4

DOSAR PENAL NR.8486/2003

TERMEN: 19.11.2003

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul **Valerian STAN**, in calitate de parte vatamata / parte civila in cauza, formulez urmatoarele cereri procedurale, de natura sa asigure un proces echitabil, cu respectarea legii, in cauza:

1. In temeiul **art.195 Cod. procedura penala**, solicit sa dispuneti **indreptarea erorii materiale strecurate in incheierea de sedinta de la termenul de judecata din 24.09.2003 – fila 68 dosar,** in sensul de a se mentiona ca eu m-am opus categoric la amanarea cauzei solicitata de catre aparatorul inculpatului Pavel Dan, fiindca deja se mai acordase un termen pentru lipsa de aparare si am solicitat, in situatia in care se va admite a doua cerere pentru lipsa de aparare, sa fiu audiat la acelasi termen cu inculpatii, pentru a nu fi prejudiciat, in raport si cu principiul egalitatii partilor in fata legii.

2. In raport cu imprejurarea ca deja ordinea cercetarii judecatoresti prevazuta in mod expres si imperativ prin **art.321,322 , 324 si 326 Cod. procedura penala** a fost incalcata, prin *ascultarea mea inaintea ambilor inculpati si la un termen anterior,* astfel ca acestia au putut sa cunoasca in detaliu declaratia mea si sa-si formuleze declaratiile in functie de continutul ei si in raport cu imprejurarea ca instanta de judecata a incalcat legea (**art.324 alin.1 Cod. procedura penala**) si a incalcat propria sa dispozitie adoptata prin incheierea de sedinta de la 24.09.2003, in sensul **de a pune in discutie probatoriul necesar a fi administrat dupa audierea inculpatilor, de vreme ce a pus in discutie si a incuviintat probele astazi, 29.10.2003, dupa audierea numai a inculpatului Pavel Dan,** solicit sa dispuneti luarea masurilor legale necesare, conform **art.291 alin.2 Cod. procedura penala**, pentru prezentarea inculpatei HUIU Iulia la termenul de judecata din 19.11.2003, astfel incat aceasta sa fie audiata **inainte** de audierea martorilor propusi de mine, iar daca i se incuviinteaza probe, mai ales cea testimoniala, audierea celor doi martori propusi de mine sa se realizeze concomitent cu audierea martorilor propusi de inculpata.

**DOMNULUI PRESEDINTE AL JUDECATORIEI SECTOR.1
BUCURESTI**

3. Solicit sa va pronuntati cu privire la cererea mea de a fi obligat inculpatul Pavel Dan sa depuna la dosarul cauzei cartea in care se afla pasajele incriminate sau cel putin acele file in care se regasesc opiniile sale prin care a sustinut in declaratia de astazi, 29.10.2003, ca s-a distantat fata de autorii marturiilor acuzatoare la adresa partii vatamate, si sa tina la dispozitia instantei originalul, spre verificare.

Reamintesc imprejurarea ca si reprezentanta Ministerului Public – Parchetul de pe langa Judecatoria Sectorului 1 Bucuresti, a pus concluzii de admitere a acestei cereri, in sedinta publica de azi, 29.10.2003.

Pentru Valerian STAN, avocat Eugenia CRANGARIU

Crangariu E

Declarație

Subsemnatul Valerian Stan, născut la 4 mai 1955, în comuna Sascut, județul Bacău, fiul lui Radu și al Mariei, posesor al buletinului de identitate seria DV numărul 034618, domiciliat în București, strada Tolbei numărul 2, blocul C59, scara 1, etajul 3, apartamentul 23, sectorul 6, declar pe proprie răspundere că nu am avut calitatea, potrivit Legii privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității ca poliție politică, de agent sau colaborator al organelor de securitate ca poliție politică.

Fac prezenta declarație, în conformitate cu dispozițiile art 3 al Legii privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică, întrucât:

1. la Congresul Alianței Civice din luna mai 2000 voi candida la funcția de membru al Consiliului Director Național al Alianței Civice;

2. public comentarii politice în presa centrală și am, în consecință, în înțelesul Legii, calitatea de "analist politic și asimilații acestuia".

Data.....03.04.2000.....

Semnătura.....V. Stan.....

ROMÂNIA

BIROUL NOTARULUI PUBLIC CARMEN CARAȘ
București, str.Nicolae Iorga nr.31, et.1, ap.5, sector 1

ÎNCHEIERE DE AUTENTIFICARE Nr. 2431

Anul 2000, luna aprilie, ziua 3

În fața mea, **Carăș Carmen**, Notar Public, la sediul biroului, s-a prezentat:

- *Stan Valerian*, domiciliat în București, str. Tolbei nr.2, bl.C.59, sc.1, et.3, ap.23, sector 6, identificat cu bul. id. seria D.V. nr. 034618/1990, eliberat de secția 22 Poliție, care, după citirea actului, a consimțit la autentificarea acestuia și a semnat toate exemplarele. În temeiul art. 8 litera b. din Legea nr. 36/1995,

SE DECLARĂ AUTENTIC PREZENTUL ÎNSCRIS

S-a taxat cu 3.000 lei prin chitanța C.E.C. seria 10188 /2000 Ag. "Amzei" București.

S-a încasat onorariu în sumă de 15.000 lei prin chitanța nr. 2431 /2000 și 1.500 lei timbru judiciar.

NOTAR PUBLIC,